

JORDI SOLÉ

LA NIT DE DAMBALLAH

1981.04.13 LS

UN POLICIA CORRUPT. UNA PERIODISTA CONTRA LES CORDES.
UNA CIUTAT SOTA L'OMBRA DEL VUDÚ I EL TRÀFIC SEXUAL.

Columna

JORDI SOLÉ
LA NIT DE
DAMBALLAH

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2015
© JORDI SOLÉ, 2015
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1935-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 26.135-2014
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ARTIGAS

Els polis de veritat no hi vomiten mai, a l'escena d'un crim.

D'acord, sí: és un recurs fantàstic per a guionistes amb pocs escrúpols amb la realitat. Una manera ràpida i efectiva de fer entendre a l'espectador, sense paraules, que aquell crim en el qual està a punt d'involucrar-se des de la seva butaca, còmoda i calenteta, és d'una brutalitat tan gran que fins i tot pot regirar l'estómac dels professionals més avesats.

En la vida real, però, els agents han hagut de tractar amb prou merda perquè la visió d'un cadàver no els afecti, ni de bon tros, com ho faria a una persona normal. Fins i tot un passerell acabat de facturar per l'acadèmia de Parets té prou pit per torejar amb unes despulles sense que li vinguin basques.

Per no parlar de les burles que hauria de suportar el pobre diable que tingués la mala pensada de perbocar en un escenari. Seria la riota dels companys fins a la mateixa festa de jubilació. Garantit.

El Lluís Artigas havia vist més merda que la majoria

dels policies. I, a més, s'hi havia rebolcat a base de bé. Però, tot i així, no estava pas preparat per al que l'esperava en aquell descampat de la Zona Franca, a les tres de la matinada.

La ràdio del cotxe havia esbombat l'avís: un 10.48, algú l'havia palmat. Era a prop i havia decidit acostar-s'hi. Al rellotge, la maneta petita marcava les tres i la gran s'acostava a les nou. Ni estava de servei, ni se li havia perdut res, per allà. Però qualsevol cosa abans que tornar a casa. Es va acostar el palmell de la mà a la boca per olorar-se l'alè. Una bodega rònega dels anys quaranta no hauria cantat més, va haver d'admetre. Però de nit tots els gats són negres. Sense parar de conduir, va regirar la guantera fins a trobar el que buscava: l'esprai per a l'hali-tosi que carregava per a ocasions com aquella. Flis-flis, flis-flas... i l'alè li feia olor de roses. Com nou! L'abnegat inspector Artigas, a punt per protegir i servir el poble de Catalunya, senyor! Tant se val l'hora. El que faci falta per la pàtria catalana!

Quina merda de vida.

Va treure la sirena i la va enganxar al sostre. Amb els llums blaus i taronges girant com bojós, però sense l'innecessari ti-ro-rí-ti-ro-rà. I va fer volar el Seat León per una Gran Via de Carles III semideserta fins a arribar a la plaça Cerdà i, des d'allà, directe al lloc dels fets.

No va trigar gaire a trobar-lo. Quatre cotxes aparcats en un descampat, entre una nau industrial que feia tota la fila d'estar desocupada i un *outlet* de sofàs que també semblava haver passat a millor vida. O això, o al propietari tant li era que la meitat del cartell de la façana hagués desaparegut, vés-a-saber-tu-per-què.

La puta crisi.

Va aparcar el León amb les rodes davanteres damunt

la vorera malmesa i va sortir a veure de què anava, tot plegat.

A poques passes d'on havia aparcad va veure de seguida un dels uniformats de la seva comissaria. Un nano jove que es deia Gómez, li semblava, i que havien posat allà perquè no entrés ningú. S'hi va acostar. No es podia dir que fossin amics, però era dels pocs que no mirava cap a una altra banda per no haver-lo de saludar. Havia tingut xamba.

—Què tenim, Pep? —va preguntar amb to despreocupat.

—Artigas! Què hi fots tu, aquí, a aquestes hores? Que t'has canviat de torn?

—Jo? Què dius, home! No. Tornava d'un sopar i he sentit l'avís per la ràdio del cotxe. Era a tocar i he pensat a passar a donar un cop d'ull.

—Doncs t'ho podies haver estalviat. Jo, si fos tu, pujaria al cotxe i me n'aniria a casa. T'ho dic de veritat...

Llavors se'n va adonar. Amb tan poca llum li havia passat desapercebut, però ara que el tenia a tocar va apreciar que el xicot estava prou blanc per fer-se passar pel germà descolorit de la Nicole Kidman.

—Què ha passat? —Va aixecar la cinta groga que encerclava l'escenari per entrar-hi. Ara ja sense rastre de conyeta a la veu.

—Mira-ho tu mateix. Però després no diguis que no t'he avisat... —va respondre l'altre, allunyant-se encara més del lloc on hi havia el cos.

Tot i que el nas li deia que estava a punt de vessar-la, va deixar el Gómez al darrere per atansar-se fins on hi havia la resta. Potser perquè ell no era un poli d'aquells que funcionaven a base d'intuïcions, com a les novel·les americanes. No creia en els pressentiments ni en el que li

digués el cor. Només a sumar dos i dos, tenir ben a mà la llista de sospitosos habituals (els culpables s'etzibaven cops de colze per sortir d'entre aquells noms) i recordar que no els pagaven perquè la feina fos agradable. Havien triat fer-se amb el millor de cada casa. Putes arrossegades, heroïnòmans desdentegats, lladregots de merda, camells, pedòfils, violadors...

Assassins.

La punta de la piràmide evolutiva dels criminals. Encara que la majoria de les vegades els qui mataven eren membres de les categories anteriors als qui se'ls havia escapat la mà o que s'havien col·locat una mica més del compte. Gent que, quan s'adonaven del que havien fet, corrien a entregar-se per buscar el càstig: vint anys a compte de l'erari públic en alguna urbanització coqueta com ara Quatre Camins, Brians o Lledoners. Ben mirat, tampoc no era tan terrible: tres àpats al dia, no gaire feina en algun taller i, si hi havia sort, potser et sortia nòvio i tot. Comparant-ho amb el que havia patit la víctima, una bicoca, tu.

Això si no eres *gendre de*, tenies molts diners al banc o bons amics on s'havien de tenir. Llavors la cosa canviava i la garjola ni l'oloraves. Però aquesta era una altra qüestió. Ja feia temps que havia deixat d'importar-li i tot. El joc era el que era i, o hi jugaves, o te n'anaves a casa.

Ell era dels que es quedaven a jugar.

Es va acostar al grup de quatre homes, drets, que s'interposaven entre ell i el cos, com una muralla de carn. Com que no havia arribat el primer ni hi feia gaire res, allà, li tocava fer-los la gara-gara.

Era el protocol.

—Bona nit, senyors! —va saludar—. Que puc donar un cop de mà?

No l'havien sentit arribar i es van girar tots cap a ell. El Lluís ho va veure de seguida. Cap no estava pàl·lid com el xaval que acabava de deixar enrere, però les cares de tots eren un poema.

—El que faltava! —va dir el més alt de tots quatre, un agent en el pendent cap a la jubilació, de temples enfarinades, galtes de bulldog i amb una panxa que sobresortia, i molt, del perímetre de cuir del seu cinturó—. El Lluís Artigas en persona. Què hi fots tu, aquí? Et deuen haver informat malament, perquè no hi ha res per arrambar.

El Lluís el va ignorar i es va adreçar al seu company, un tipus vint anys més jove, mal afaitat i en considerable millor forma física, a qui coneixia des dels anys de l'acadèmia.

—Hola, Salva. Com t'ho fas per continuar aguantant l'imbècil del teu company? Jo fa anys que hauria demanat el trasllat a la Urbana si l'hagués de dur tot el dia penjant dels pantalons. És veritat el que diuen a la central que li has de cordar tu les sabates cada matí perquè ell ja no hi arriba?

—A la màfia russa, hauries de demanar el trasllat, tu. Allà hi desentonaries molt menys, imbècil! —va regirar-se el més gran en sentir-lo.

—Mascarell, deixa-ho estar, collons! —el va aturar el seu company—. Que sempre envesteixes com un Miura a la primera ocasió, hòstia! I tu, Lluís, què punyetes hi fots, aquí?

No gastava la mala llet de l'altre, però es notava que no se n'alegrava gaire, de veure'l. Hi estava acostumat. Va fer veure que no se n'adonava.

—Era aquí al costat i he sentit l'avís. Em direu d'una puta vegada de què va tot això?

—Serveix-te tu mateix... —va dir-li el Salva, apartant-se.

Va avançar dues passes i la va veure.

No devia tenir ni vint anys. Divuit o dinou, a tot estirar. Negra, prima i amb els cabells espellissats i llargs fins a l'altura dels pits. Amb els ulls ametllats, els llavis moltsuts, els pòmuls ben marcats i el nas recte i molt més fi que la majoria de les de la seva raça.

Una preciositat... malgrat la ganyota de pànic que li crispava el rostre.

La cara, de fet, era l'únic que tenia intacte.

La carnisseria començava just a sota de l'estèrnum. L'havien obert en canal i li havien escampat els intestins fins als genolls. Hi devia haver un formiguer allà a la vora, perquè la matança estava plena d'insectes que anaven amunt i avall, com bojos. Sota la llum groguenca de la lot del Salva, que l'enfocava perquè la veiés bé, la sang que envoltava el cadàver només podia endevinar-se. Però el Lluís en va tenir prou per estar segur que els matolls on l'havien llançada havien d'estar ben xops.

Va sentir el regust agre del whisky, barrejat amb el dels àcids de l'estómac, pujant-li a la boca.

Ni recordava la darrera vegada que li havia costat tant d'empassar-se alguna cosa. Ho va aconseguir, però. I sense que es notés.

Vencent l'avversió, es va posar a la gatzoneta al costat del cos. La noia duia un vestit negre, curt i escotat i, a un parell de passes, va veure un barret aixafat del mateix color. El conjunt el completaven unes sandàlies que volien imitar el disseny d'una marca bona, sense aconseguir-ho.

Massa pudorosa per haver sortit a buscar clients, la veritat.

Es va fixar en els braços i les cames, plens de talls longitudinals. Un ganivet de caçador o una navalla grossa, segur. I fets abans de posar-se a potinejar amb els budells, per la manera com havien sagnat.

Algun fill de puta s'hi havia acarnissat a base de bé, amb la pobra noia.

—Me la deixes, Salva? —va demanar la lot al seu antic company d'acadèmia.

L'altre l'hi va donar, tot bellugant el cap. Quin estómac que tens, collons!

El Lluís va dirigir el raig de llum al cap de la noia. Va apartar-li els cabells de la cara amb la punta del dit. Li havien tallat les orelles i l'havien degollada. Després del treball a la panxa, no calia ni de bon tros. Però començava a ser evident que l'assassí havia volgut fer alguna cosa més que matar-la.

Per la quantitat de sang, s'hauria jugat el sou que la majoria d'aquelles barbaritats les hi havien fet mentre encara era viva.

Va continuar l'examen. També li havien tallat els dits de les mans, per sobre de la primera falange. De totes dues. Va tornar a tenir basques.

Tant de bo no s'hagués pres els darrers tres whiskys.

Va enfocar l'herba dels voltants. Ni rastre dels fragments amputats.

Un reflex li va cridar l'atenció. Es va treure un bolígraf de la butxaca de l'americana i el va fer servir per agafar l'objecte que l'havia provocat.

Era un braçalet de la sort, de plata i amb les figures d'uns ossets de peluix penjant.

Una joia modesta, gairebé infantil. Xopa de sang.

—Què has trobat? —li va preguntar el Salva.

Ell va aixecar el braç i el va enfocar amb la lot perquè ho veiés.

—Hòstia, quin *iuu!* —va exclamar un altre agent que no havia badat boca fins aleshores—. En vaig comprar un d'igual a la meva neboda de quinze anys no fa ni un mes. Era d'ella?

—O això, o la teva neboda ve aquí a fumar porros amb les amigues...

Se'n va penedir mentre l'hi deia. L'altre no es mereixia l'estirabot, però ell havia sentit una ràbia sorda i inexplicable en trobar aquella joia. Una còlera que li havia fet perdre el món de vista i, al darrere, els estreps.

Es va voler disculpar amb el company, però l'altre no n'hi va donar ocasió.

—Ja tenen raó, els qui diuen que cada dia ets més capullo, Artigas —li va escopir, abans que tingués temps de dir res—. Que et bombin!

L'agent es va girar, per donar-li l'esquena.

El Lluís es va encongir d'espatlles.

Que et bombin a tu també, doncs...

Va dirigir el feix de llum una mica més enllà del cadàver. Les sorpreses no s'havien acabat pas.

—Què cony...? Ho heu vist, tot això? —va girar-se a preguntar als altres.

De mala gana, la resta va tornar a dedicar-li l'atenció. El Lluís va passejar el raig per damunt de tots aquells objectes: dues espelmes embotides en sengles tubs de plàstic amb imatges de sants que no va reconèixer, un ganivet de caça ben vermell, un trèvol de vidre de color verd, unes quantes estampes religioses, un parell de plats de plàstic plens de llavors, dues figures de guix pintades de coloraines que representaven, una, la Verge i el Nen, i l'altra, una caixa de morts amb una creu pintada a la tapa, un parell d'ampolles de rom barat... i el dos elements més inquietants de tots: un plat de metall ensangonat que contenia el cap d'un gat amb els ulls ben oberts i una figura de metall que representava dues serps entrellaçades dins d'un rombe en el qual hi havia també sis estels de diferents mides i un sagrat cor traspasat per una daga.

—Què és tota aquesta merda...? —va murmurar el Mascarell mentre el Lluís passejava la llum d'un objecte a un altre, sense ser capaç d'apartar-la.

—Això no ha estat un xicot empenyat a qui se li escapa la mà amb la noia i l'acaba pelant. Això va molt més enllà.

El Salva es va mirar el Lluís amb ulls greus. No calia ser Sherlock Holmes per veure que tenia raó.

—No duia res que la identifiqués? Un moneder? Una bossa de mà?

—A primera vista, no. Però no hem volgut tocar res. El jutge i els del dipòsit deuen estar a punt d'arribar. I ja saps com es posen els de la científica quan els *contamines* un escenari. De fet, te l'estàs buscant, tu...

—Que els la piqui un pollastre, als de la científica. C.S.I. la fan els dilluns, i avui és dijous. M'ajudeu, sí o no?

Veient que els altres no es decidien, el Salva va haver d'agafar el toro per les banyes:

—Suposo que podem donar un cop d'ull, amb compte de no potinejar res...

Encara era com el recordava de l'acadèmia: bon paio. Com s'ho havia fet per no embrutir-se?

Sense dir res, la resta van treure les lots de les butxaques i van començar a buscar. Va ser el Mascarell qui va fer sort.

—Aquí! —va cridar.

Era un moneder petit, de color rosa i amb la figura de la Hello Kitty impresa a les dues cares, asseguda entre tulipes de colors. També tot tacat de sang. Al Lluís li va tornar a bullir la sang en veure'l.

—Deixa-me'l —va dir, tot embolicant-se la mà amb el mocador per no deixar empremtes.

El Salva va haver de fer un moviment afirmatiu de cap al Mascarell perquè el veterà es decidís a deixar-lo anar. El Lluís va sentir un plaer mesquí en notar com li costava entregar-l'hi.

El va regirar fins a trobar el que buscava: el carnet d'una acadèmia de perruqueria i estètica amb una foto de la noia. Somreia alegrement a la càmera tot lluint amb gràcia el mateix barretet que havia vist, aixafat al costat del cadàver, segons abans.

—Gbemisola Shotade —va llegir—. Nigeriana. Havia fet els dinou fa tres setmanes.

—Que els fan un carnet per fer el carrer, ara? Aquesta és nova! —va dir l'agent amb qui abans havia ficat els peus a la galleda.

El Lluís el va fulminar amb la mirada.

Qui és un puto capullo, ara?

L'home va desviar la mirada. Un a un.

—Aquesta pobra no feia el carrer. Si més no, no pas aquí, on no es veu ni una ànima. I jo diria que potser ni s'hi dedicava. L'han duta aquí per poder-la esquarterar amb calma.

Una altra vegada, el Salva va assentir.

—Té tot el sentit, sí. Però ja se n'encarregaran els d'homicidis. Au, vinga, deixem-ho tot on ho hem trobat i no maregem més la perdiu. I tu, Artigas, fot el camp d'una vegada, vols? No hi pintes res, aquí. I jo estic massa cansat per haver de donar explicacions per tu quan redacti l'informe per al Cardenal. Ja t'has divertit prou.

El Lluís va pensar a dir-n'hi alguna, però ho va deixar córrer. Al capdavant, el Salva havia estat prou amable. I ja hi tenia prou enemics, al cos. Va aixecar els braços en senyal de rendició i es va incorporar.

—D'acord, com vulguis.

Va fer mitja volta i es va encaminar cap al cotxe. No havia fet ni tres passes quan el seu vell company d'estudis el va cridar:

—I, Lluís... Canvia de marca d'espriai, vols? No és prou fort per emmascarar tanta fortor. O, encara millor: mira de no plantar-te més en un escenari mig borratxo.

Es va girar per mirar-se'l. Calia?

El Salva li va aguantar la mirada. I tant que calia. Si no, potser hauries caigut en la temptació de pensar que encara som amics.

El Lluís va fer que sí amb el cap, es va girar i va tornar al cotxe.

Va retornar la sirena al seu lloc, va posar la clau al pany i va fer marxa enrere sense mirar. Un toc de botzina emprenyat el va esbrincar, mentre un Toyota Corolla havia de fer una maniobra per esquivar-lo en el darrer instant. Si en comptes de ser quarts de quatre de la matinalada arriben a ser-ho de la tarda, hauria provocat un bon accident.

A prendre pel cul, tu! Que no has vist els llums, imbècil?

Mentre enfilava pel passeig de la Zona Franca, buscant el primer lloc on fer un canvi de sentit, estigués permès o no, continuava amb els ulls plens de les imatges del braçalet d'ossets i del moneder de la Hello Kitty.

Qui podia ser tan malparit per haver fet allò a una nena que ni tan sols havia après encara a disfressar-se de dona de manera prou convincent?

Va frenar de cop. Aquesta vegada no va haver-hi toc de botzina, però la maniobra se la mereixia.

Li va venir d'un pèl de no tacar la tapisseria. Va vomitar a cor què vols. Els whiskys, els gintònics i vés a

saber què mes. Les puntes de les sabates no van tenir tanta sort. Ja les podia llençar.

Es va passar el mocador per la comissura dels llavis, per netejar-se. El mateix mocador amb el qual havia agafat aquell maleït moneder de la gateta blanca amb l'etern llacet rosa al cap. El va llençar amb un gest de ràbia.

Deixar el cas al Jubany? I una merda! El cap d'homicidis, a qui tothom anomenava Cardenal a l'esquena, no se sabia si pel cognom compartit amb l'antic bisbe de Barcelona o pel rumor que corria que la seva secretària li havia d'acomodar l'agenda per fer-la compatible amb la primera missa del matí, estaria molt més amoïnat per evitar que la notícia arribés a la premsa que no pas per trobar el responsable.

A qui li importava una meuca nigeriana de més o de menys?

A ell, segur que no.

En canvi, calia continuar donant la imatge que, a Catalunya, aquelles coses no passaven.

Assassinats rituals? Noies torturades en la millor tradició de *Seven*?

Ni de conya.

No a la Catalunya del conseller Turó. Ni tampoc a la de l'inspector Jubany, posats a fer.

No mouria ni un dit per aquella pobra nena, ja hi podies pujar de peus. Es limitaria a enterrar l'expedient i, en el cas improbable que algun periodista torracollons hi fiqués el nas, a prometre-li algun favor al seu redactor en cap a canvi d'oblidar-se d'aquella història truculenta, que ningú no volia llegir.

Te'n dec una, Papet. D'acord? Però no treguis res.

D'acord, d'acord...

I a la noia, primer terra, i després oblit.

Però ell ja no els podria oblidar mai, aquell moneder i aquell braçalet, xops de sang.

Ni aquells ulls embogits de pànic i de dolor.

Q-u-i-n-a-p-u-t-a-m-e-r-d-a.

Va pujar al cotxe i el va tornar a engegar. Al passeig de la Zona Franca començava a haver-hi una mica de trànsit. Els que s'hi posaven d'hora, que anaven passant.

Va conduir cap a casa, amb el sabor agre del vòmit a la boca.

Del vòmit i d'alguna cosa més.

Per què cony no havia fet cas del Gómez, quan l'havia avisat que no hi fiqués el nas?